

Sygn. akt VI Ka 217/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze T. C.

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r.

sprawy:

1. D. L. (1)

syna R. i L. zd. H.

urodzonego w dniu (...) w K.

2. K. W.

syna K. i M. zd. A.

urodzonego w dniu (...) w K.

3. B. B. (1)

syna K. i W. zd. B.

urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonych z art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych i oskarżonego D. L. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 29 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 1683/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. L. (1), K. W. i B. B. (1),

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (1) kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego B. B. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego D. L. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonych D. L. (1), K. W. i B. B. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. D. L. (1) został oskarżony o to, że w przedziale czasowym pomiędzy 20.06.2014r. a 22.06.2014 r. w miejscowości (...) gm. B. nakłaniał B. B. (1) oraz K. W. do dokonania kradzieży z włamaniem do budynku jednorodzinny w S., usytuowanego na działce nr (...) należącego do M. R., w ten sposób, że opowiadał im o miejscu usytuowania budynku oraz zawartości wartościowych przedmiotów w nim się znajdujących oczekując w zamian zapłaty w formie pieniężnej po dokonanej kradzieży z włamaniem przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 13.10.2011r. sygn. akt IIK 377/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, a następnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 14.01.2010r. sygn. akt IIK 856/09 za czyn z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności którą odbył od 06.12.2012r. do 29.01.2013r. a następie od 29.01.2013r. do 04.09.2013r. poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. K. W. został oskarżony o to, że w okresie pomiędzy 24.06.2014r. a 25.06.2014 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do budynku jednorodzinny usytuowanego na działce nr (...), w ten sposób, że po uprzednim podważeniu przy pomocy nieustalonego narzędzia mechanizmu zawiasu w uchylnym oknie piwnicy, otworzył je, wszedł do wnętrza domu skąd zabrał w celu przywłaszczenia elektronarzędzia w postaci: kompresora (...), dwóch wkrętarek akumulatorowych m-ki W. z ładowarkami i dodatkowymi akumulatorami, dwóch szlifierek kątowych m-ki M., wiertarki udarowej m-ki B., wiertarki udarowej m-ki M., wiertarki udarowej m-ki M. (...), piły do granitu m-ki P., wyrzynarki m-ki P., piły łańcuchowej elektrycznej m-ki M., odkurzacza przemysłowego m-ki P. z rurami ssącymi i końcówkami, dwóch sztuk wkrętarek m-ki P., czterech poziomic stalowych o długościach 60 cm, 80 cm, 120 cm i 200 cm, 10 mb przewodu elektrycznego 3 x 2,5, 100 mb przewodu elektrycznego 3 x 1,5; 15 sztuk kolanek plastikowych Fi 32, czym spowodował straty w łącznej kwocie łącznej 17.300 zł na szkodę M. R. przy czym zarzucanego czynu mu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19.07.1999 r. w sprawie IIK 629/99 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 16.08.2000 r. do 16.01.2001r. oraz Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22.01.2001r. w sprawie sygn. akt IIK 1479/00 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z w zw. z art. 91 § 1 kk i po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 30.05.2001r. do 10.10.2001r. oraz od 20.10.2001r. do 09.06.2003 r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 06.06.2003r. w sprawie sygn. akt IIK 54/03 obejmujących wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22.01.2001r. w sprawie sygn. akt IIK 1479/00, Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 28.06.2002r. w sprawie IIK 467/01 i Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze w sprawie IIK 397/02 a następnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotorzy z dnia 13.06.2007r. sygn. akt IIK 136/07 za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności którą odbył w okresie od 06.04.2008 r. do 26.02.2010r.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

3. B. B. (1) został oskarżony o to, że w okresie pomiędzy 24.06.2014r. a 25.06.2014 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. dokonał kradzieży z włamaniem do budynku jednorodzinny usytuowanego na działce nr (...), w ten sposób, że po uprzednim podważeniu przy pomocy nieustalonego narzędzia mechanizmu zawiasu w uchylnym oknie piwnicy, otworzył je, wszedł do wnętrza domu skąd zabrał w celu przywłaszczenia elektronarzędzia w postaci: kompresora model (...) dwóch wkrętarek akumulatorowych m-ki W. z ładowarkami i dodatkowymi akumulatorami, dwóch szlifierek kątowych m-ki M., wiertarki udarowej m-ki B., wiertarki udarowej m-ki M., wiertarki udarowej m-ki M. (...), piły do granitu m-ki P., wyrzynarki m-ki P., piły łańcuchowej elektrycznej m-ki M., odkurzacza przemysłowego m-ki P. z rurami ssącymi i końcówkami, dwóch sztuk wkrętarek m-ki P., czterech poziomic stalowych o długościach 60 cm, 80 cm, 120 cm i 200 cm, 10 mb przewodu elektrycznego 3 x 2,5, 100 mb przewodu elektrycznego 3 x 1,5; 15 sztuk kolanek plastikowych Fi 32, czym spowodował straty w łącznej kwocie łącznej 17.300 zł na szkodę M. R.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016r. w sprawie sygn. akt IIK 1683/14:

I. uznał oskarżonego D. L. (1) za winnego tego, że w nieustalonym dniu pomiędzy 20 czerwca 2014 r. a 22 czerwca 2014 r. L. (...) woj. (...) nakłaniał B. B. (1) i K. W. do dokonania kradzieży w włamaniem do domu jednorodzinnego w budowie położonego w S. usytuowanego na działce nr (...) należącego do M. R. w ten sposób, że opowiadał im o miejscu usytuowania tego budynku oraz wartościowych przedmiotach znajdujących się w jego wnętrzu, oczekując w zamian zapłaty po dokonanej kradzieży z włamaniem, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 856/09 za występki z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 28 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt II Ko 1048/11, którą odbył od dnia 06.12.2012 r. do dnia 29.01.2013 r. w zakładzie karnym i od dnia 29.01.2013 r. do dnia 04.09.2013 r. w systemie dozoru elektronicznego, tj. występkę z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku i 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonych B. B. (1) i K. W. za winnych tego, że w nocy z 24/25 czerwca 2014 r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w budowie położonego w S. usytuowanego na działce nr (...), w ten sposób, że po uprzednim podważeniu przy pomocy nieustalonego narzędzia mechanizmu zawiasu w uchylnym oknie w piwnicy otworzyli je i weszli do wnętrza skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia:

- kompresora o wartości 888 zł,
- dwóch sztuk wkrętarek z akumulatorami i dodatkowymi ładowarkami marki m-ki W. o łącznej wartości 2.000 zł,
- dwóch sztuk szlifierek kątowych m-ki M. o łącznej wartości 500 zł,
- młotowiertarki m-ki B. o wartości 700 zł,
- wiertarki udarowej m-ki M. w walizce o wartości 800 zł,
- wiertarki udarowej m. (...) o wartości 100 zł,
- piły do granitu m-ki P. o wartości 1.862,22 zł,
- wyrzynarka m-ki P. o wartości 1.200 zł,
- piły łańcuchowej elektrycznej m-ki M. o wartości 630 zł,
- odkurzacz przemysłowego P. z rurami ssącymi i końcówkami o wartości 800zł,
- dwóch sztuk wkrętarek m-ki P. o łącznej wartości 2.600 zł,
- czterech sztuk poziomicy stalowych o długości 60cm, 80 cm, 120 cm, i 200 cm o łącznej wartości 400 zł,
- przewodu elektrycznego 100 metrów bieżących 3x2,5 o wartości 438 zł,
- przewodu elektrycznego 100 metrów bieżących 3x1,5 o wartości 278 zł,
- piętnastu sztuk kolanek do instalacji hydraulicznej zaprasowywanych $\varnothing$ 32 o łącznej wartości 140,40 zł,

o łącznej wartości 13.336,62 zł, czym działali na szkodę M. R., przy czym oskarżony K. W. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19.07.1999 r. w sprawie IIK 629/99 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 16.08.2000 r. do 16.01.2001r. oraz Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22.01.2001r. w sprawie sygn. akt IIK 1479/00 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z w zw. z art. 91 § 1 kk i po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 30.05.2001r. do 10.10.2001r. oraz od 20.10.2001r. do 09.06.2003 r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 06.06.2003r. w sprawie sygn. akt IIK 54/03 obejmujących wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 22.01.2001r. w sprawie sygn. akt IIK 1479/00, Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 28.06.2002r. w sprawie IIK 467/01 i Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze w sprawie IIK 397/02 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 136/07 za występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 06.04.2008 r. do dnia 26.02.2010 r., tj. w stosunku do K. W. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaś w stosunku do B. B. (1) występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył K. W. karę 2 lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. B. B. (1) karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. B. (1) karę grzywny w wysokości 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych;

IV. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego B. B. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 /pięć/ lat;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego B. B. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu B. B. (1) okres zatrzymania w dniu 10 lipca 2014 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych B. B. (1) i K. W. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego M. R. kwoty 13.336,62 zł /trzyście tysięcy trzysta trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt dwa grosze/;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych D. L. (1), B. B. (1) i K. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. R. kwotę 672 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IX. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (1) kwotę 1.116 zł plus 256,68 zł VAT oraz na rzecz adw. M. M. (2) kwoty 1.008 zł plus 231,84 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych D. L. (1), B. B. (1) i K. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli: obrońca oskarżonego B. B. (1),

obrońca oskarżonego K. W., obrońca oskarżonego D. L. (1) i oskarżony D. L. (1).

Obrońca oskarżonego B. B. (1) zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony B. B. (1) dopuścił czynu z art. 279§ 1 kk zarzucanego mu w akcie oskarżenia, podczas gdy oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, zaś z okoliczności sprawy, zgromadzonych dowodów a w szczególności wyjaśnień oskarżonego B. B. (1) oraz oskarżonego D. L. (1) wynika, iż początkowe przyznanie się do winy, było wynikiem nieuprawnionych działań funkcjonariuszy policji polegających na wymuszaniu określonych zeznań w celu uzyskania satysfakcjonujących dla nich korzyści operacyjnych,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż ewentualna wyrządzona pokrzywdzonemu szkoda wynosiła kwotę 13 336,62 zł, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań pokrzywdzonego M. R., jak też przedłożonych przez niego dokumentów, nie ma możliwości ustalenia modeli oraz wartości poszczególnych przedmiotów które, jak twierdzi pokrzywdzony, zginęły mu z budowy, jak też ustalenia czy przedmioty przez niego wskazane faktycznie znajdowały się na budowie w dniu kradzieży;
3. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 1 kpk, art. 9 § 1 kpk., art. 167 kpk., art. 366 § 1 kpk. i art. 410 kpk. polegającą na niewyjaśnieniu przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów m.in przesłuchania innych pracowników budowy, dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny maszyn i urządzeń, zmierzających do zweryfikowania zeznań pokrzywdzonego M. R. w celu ustalenia czy przedmioty przez niego wskazane znajdowały się na budowie w dniu kradzieży oraz jaka była ich wartość;
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a to art. 70 kpk w zw. z art. 203§1 i 2 kpc oraz 355 kpc poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy powód cywilny cofnął pozew, co skutkować winno wydaniem przez Sąd rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania a co za tym idzie, zasądzeniem żądanych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu na rzecz obrońcy za złożone powództwo cywilne;
5. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres lat pięciu, podczas gdy postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa wskazują jednoznacznie, iż wystarczający dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary będzie dwuletni okres próby, który jednocześnie zapobieży powrotowi B. B. (1) do przestępstwa.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca B. B. (1) wniósł o:

6. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.
7. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. B. (1) kosztów nieopłaconej w całości pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych.

ewentualnie

8. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Ponadto, na podstawie art. 626 § 1 kpk, obrońca zaskarżył zawarte w pkt IX wyroku postanowienie o kosztach nieopłaconej w całości obrony z urzędu oskarżonego B. B. (1) zarzucając naruszenie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez nieuwzględnienie zgłoszonych kosztów pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu z urzędu za złożone powództwo cywilne w kwocie 1200,00 zł powiększonych o stawkę podatku VAT w kwocie 276,00 zł

Stawiając powyższy zarzut obrońca wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (1) kosztów nieopłaconej w całości pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu B. B. (1) w kwocie 2316,00 zł wraz z podatkiem VAT w kwocie 532,58 zł.

Obrońca oskarżonego K. W. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 w zw. z

art. 410 k.p.k., poprzez:

a. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na niewyczerpującym, fragmentarycznym, nielogicznym i nieuwzględniającym zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uznaniem o winie i sprawstwie oskarżonego wyłącznie w oparciu o pomawiające go wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1), cofnięte i zmienione jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, przy braku innych nieosobowych i obiektywnych źródeł i środków dowodowych, w tym braku zabezpieczenia śladów na miejscu zdarzenia – odcisków linii papilarnych, śladów biologicznych DNA, śladów traseologicznych obuwia bądź kół pojazdu oraz brakiem ustalenia miejsca przechowania bądź zbycia skradzionych przedmiotów, ani tym bardziej ich znalezienia, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny dowodów i uznania o sprawstwie oskarżonego,

b. uznanie za udowodnioną i wiarygodną wersję zdarzenia z nocy 24 na 25 czerwca 2014 roku, opartą o pierwotne wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1), polegające na przyjęciu, iż to K. W. wspólnie z B. B. (1) dopuścili się czynu kradzieży z włamaniem, przyjeżdżając w nocy w okolice domu w S., podczas, gdy B. B. (1) wyjaśnienia te cofnął wskazując, iż złożył je pod wpływem presji wywieranej przez funkcjonariuszy Policji, a sama treść tych wyjaśnień nie zawierała szczegółowych informacji odnośnie przebiegu zdarzenia, lecz była jedynie zmyśloną wersją przytoczoną linią obrony przez B. B. (1),

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na

uznaniu, iż:

a. wyjaśnienia oskarżonego K. W. stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony i nie znajdują potwierdzenia w stanie faktycznym sprawy, mimo, iż to wyłącznie wyjaśnienia tego oskarżonego są spójne i jednolite od samego początku, co wskazuje na ich prawdziwość i rzetelność,

b. wyjaśnienia B. B. (1) złożone na początku postępowania przygotowawczego, w których ten przyznaje się do winy i opisuje przebieg zdarzenia z nocy 24 na 25 czerwca 2014 roku są wiarygodne i w tym zakresie stanowią wystarczającą podstawę do uznania o sprawstwie i winie oskarżonego K. W., podczas, gdy są one sprzeczne, niespójne i nielogiczne, a ich prawdziwość została zaprzeczona przez samego oskarżonego, jak również w trakcie konfrontacji tychże wyjaśnień przeprowadzonych z udziałem oskarżonych D. L. (1) oraz K. W., jak również jest sprzeczna z zeznaniami świadka B. A., i fałszywa w zakresie przytoczenia udziału nieistniejącej osoby Ł. K. (1),

c. funkcjonariusze Policji Ł. O., Ł. K. (2), J. K. oraz M. W. nie wywierali nacisku i nie wpływali w sposób bezprawny na treść składanych w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień i zeznań, podczas, gdy w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżeni B. B. (1) i D. L. (1) oraz świadek B. A., wskazali precyzyjnie, że w trakcie czynności przesłuchania grożono im wieloletnim więzieniem, zatrzymaniem na 48 godzin oraz zadawano kierunkowe pytania i żądano złożenia zeznań zgodnych z wersją przygotowaną przez funkcjonariuszy,

d. btrak wyjątkowego charakteru dnia 24 czerwca 2014 roku, wyklucza wiarygodność zeznań świadka A. B. (2) – konkubiny oskarżonego K. W., w zakresie w jakim ta wskazała, iż oskarżony nie wychodził w ten czas z domu na noc, mimo, iż we wskazanych zeznaniach złożonych tak na etapie postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego, świadek wskazał z dużą dozą pewności, iż K. W. był tego dnia i nocy w domu, co uzasadnił przedstawionym porządkiem

życia codziennego w ich związku oraz faktem, iż oskarżony zajmuje się dziećmi, gdy ona pracuje, a ponadto, iż przez okres ostatnich 2 lat oskarżony zawsze spędzał noc razem z mą w domu.

e. wzajemne pomówienia oskarżonych kierowane przez D. L. (1) względem B. B. (1) oraz K. W. i odwrotnie, wskazują na sprawstwa zarówno pierwszego z oskarżonych względem podżegania do popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem jak również dokonania tego czynu przez dwóch pozostałych oskarżonych, podczas gdy wzajemne oskarżenia nie mogą stanowić wartości dowodowej w niniejszej sprawie, z uwagi na oczywisty interes oskarżonych we wzajemnym pomawianiu o popełnienie czynu zabronionego.

ewentualnie, w razie gdyby Sąd II instancji nie podzielił argumentacji obrońcy dotyczącej wyżej opisanych zarzutów zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary 2

lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu, będąc karą zbyt surową, a okoliczności sprawy, w tym szczególnie jej stan faktyczny, warunki i właściwości sprawcy a ponadto także zasady i dyrektywy wymiaru kary, ze szczególnym uwzględnieniem stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz zasad prewencji indywidualnej i ogólnej, przemawiają za orzeczeniem kary w niższym wymiarze lub nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z racji na wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnie okolicznościami sprawy.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego K. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji celem jej ponownego rozpoznania.

Ewentualnie przy uwzględnieniu wyłącznie zarzutu z punktu V wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze, w tym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego D. L. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. art. 2 § 2 kpk poprzez oparcie wyroku nie na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej lecz jedynie na części ujawnionych na rozprawie okoliczności, poprzez poddanie analizie i ocenie praktycznie tylko okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy czym okoliczności ocenianych w oderwaniu od wymowy pozostałego (dotyczącego danej kwestii) materiału dowodowego, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich wynikających z zebranego materiału okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia, znaczenie dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych oraz dla wyjaśnienia niezbędnych okoliczności umożliwiających orzekanie zgodnie z dyrektywami płynącymi z zasady trafnej represji karnej;
- art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez dokonanie oceny wyjaśnień oskarżonych D. L. (1), B. B. (1) oraz K. W. w sposób niepełny, wybiórczy, jednostronny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a zatem z rażąco naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;
- art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez dokonanie oceny mocy dowodowej dowodów z zeznań świadka B. A. oraz świadków Ł. O., Ł. K. (3), J. K. oraz M. W. nie w całości okoliczności wynikających z pozostałych zebranych dowodów lecz w sposób niepełny, wybiórczy, jednostronny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a zatem z rażąco naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

- art. 413 § 2 pkt. 1 kpk poprzez brak wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku wszystkich niezbędnych znamion typu przypisanego oskarżonemu czynu, tj. znamion strony podmiotowej, umyślności popełnienia przypisanego oskarżonemu przez Sąd czynu, a także poprzez zaniechanie wskazania postaci zamiaru, z jakim działał oskarżony opuszczając się przypisanego mu przez Sąd czynu – w zakresie opisanym w uzasadnieniu apelacji;

2. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających istotny wpływ na treść wyroku, praktycznie co do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych – w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu D. L. (1), skutkujących przyjęciem, że oskarżony nakłaniał B. B. (1) i K. W. do dokonania kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinne w budowie położonego w S., oczekując w zamian zapłaty po dokonanej kradzieży z włamaniem, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takich – jak poczynione przez Sąd Rejonowy – ustaleń.

3. a nadto niezależnie od powyższego, nawet przy przyjęciu za niewadliwe poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, naruszenie prawa materialnego –art. 13 § 1 kk – poprzez ego niezastosowanie polegające na przyjęciu, że w świetle wiarygodnych zdaniem Sądu Rejonowego pierwszych wyjaśnień oskarżonego B. B. działanie oskarżonego D. L. należy oceniać jako dokonanie podżegania (nie zaś jako usiłowanie podżegania do popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk).

Nadto – nawet przy przyjęciu ustaleń Sądu I instancji co do sprawstwa oskarżonego (niezależnie od zarzucanej wadliwości tych ustaleń) oraz pozostałych – istotnych dla określenia rozmiaru odpowiedzialności karnej oskarżonego –ustaleń zarzucił również rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu polegającą na takim – jak w zaskarżonym wyroku – określeniu rozmiaru represji karnej wobec D. L. za przypisane mu przestępstwo, nieadekwatnej do stopnia winy jak i pozostałych przesłanek wymiaru kary, polegającą na nie orzeczeniu wobec D. L. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wskutek m.in. przyjęcia braku istnienia przesłanki tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej po stronie oskarżonego oraz niezasadnego przyjęcia, że jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pozwoli osiągnąć cele kary w stosunku do oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego D. L. (1) wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. L. (1) od popełnienia przypisanego mu czynu
- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kosztów nieopłaconej w całości pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Apelację w niniejszej sprawie wniósł także oskarżony D. L. (1), w której zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych powodujący przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonych B. B. (1) i K. W., w których wskazali oni na winę D. L. (1). Zarzucił on nadto, że wyrok został wydany na podstawie błędnej oceny dowodów i nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, a także zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary, gdzie nie zastosowano wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszania kary pozbawiania wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku wpłynęły od obrońcy K. W. oraz od obrońcy D. L. (1). Sąd Okręgowy ograniczył w tej sytuacji swoje pisemne uzasadnienie do tych dwóch oskarżonych.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

W realiach rozpatrywanej sprawy brak jest naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. Skarżący nie wskazał jakie dowody, nieujawnione podczas rozprawy głównej, stanowiły podstawę wyrokowania lub, aby Sąd Rejonowy wydając orzeczenie powołał się na dowody nieistniejące (por. Wyrok SN z 30 lipca 1979r., III KR 196/79, OSPNG 1980, nr 3, poz. 43, LEX nr 17185). Wskazać należy, iż Sąd I Instancji wydał wyrok w sposób prawidłowy, na podstawie właściwej oceny całokształtu ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego.

Skarżący w swojej apelacji nie przedstawia żadnych nowych, istotnych okoliczności podejmując się jedynie polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom B. B. (1) z postępowania przygotowawczego, z uwagi na fakt, iż są one spójne, logiczne i w sposób całościowy opisywały przebieg zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Z dowodu tego wynikały sprawstwo i wina oskarżonego K. W.. Podzielić należy także stanowisko Sądu I Instancji, iż orzekając o winie oskarżonego K. W. przydać należało również walor wiarygodności wyjaśnieniom D. L. (1) w zakresie w jakim przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wskazać należy, że B. B. (1) choć w dalszym toku postępowania wycofał swoje wyjaśnienia obciążające K. W., to jednak na etapie postępowania przygotowawczego, był w nich konsekwentny (k. 42-46). Późniejsze ich odwołanie ocenić jedynie należy jako przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane czyny, co też trafnie podkreślił Sąd Rejonowy. B. B. (1) szczegółowo i w sposób nie budzący wątpliwości opisał okoliczności popełnienia czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Jego zeznania noszą znamiona spontaniczności, są logiczne, konsekwentne i spójne, przez co zasadna jest konstatacja, że są oparte na prawdzie. Sprawstwo oraz winę K. W. uwiarygadnia także dokumentacja z eksperymentu procesowego, podczas którego współoskarżony B. B. (1) precyzyjnie wskazał miejsce postoju samochodu K. W. oraz krzaki skąd obserwował teren pilnując, czy nikt się nie zbliża (k. 47 – 48). Podzielić należy przy tym pogląd Sądu I Instancji, iż szczegółową wiedzę na temat położenia nieruchomości oraz wartościowych narzędzi wewnątrz się znajdujących oskarżeni uzyskali tylko od D. L. (1). Nadto ujawnił on współoskarżonym, że do nieruchomości można się dostać przez okno w piwnicy. Swoje wyjaśnienia D. L. podtrzymał w trakcie konfrontacji z B. B. (1) (k. 71-74).

Z powyższego jednoznacznie wynika, iż w pełni zasadne jest przypisywanie oskarżonemu K. W. sprawstwa odnośnie zarzucanego mu czynu.

Jak wykazano w powyższej części rozważań, za w pełni zasadne należy uznać przydanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom B. B. (1) z postępowania przygotowawczego. Za bezzasadne należy uznać więc twierdzenie, iż zostały złożone pod wpływem presji przesłuchujących go funkcjonariuszy Policji. Przesłuchiwanie na tą okoliczność funkcjonariusze Policji kategorycznie zaprzeczyli, by na oskarżonym B. B. (1) wywierano jakąkolwiek presję, zaś jego wyjaśnienia zostały złożone dobrowolnie, podobnie jak dobrowolny był jego udział w eksperymencie procesowym (k. 92-93, k. 95-96, k. 97-98, 99-100). Sąd Odwoławczy wskazuje, iż nielogicznym byłoby zachowanie policjantów, jeśli chcieliby wymusić na oskarżonym wyjaśnienia narażając się przy tym na niewątpliwe konsekwencje dyscyplinarne i karnoprawne. Nadto z powodu wszystkich wyżej wymienionych dowodów chybiona jest argumentacja skarżącego mająca podważyć wartość wyjaśnień B. B. (1), który to szczegółowo opisał przebieg całego zdarzenia i ujawnił informacje obciążające pozostałych sprawców.

Nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Rejonowego, który ocenił wyjaśnienia K. W., jako przyjętą przez niego linię obrony, która nie znajduje swojego odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym i przez to nie zasługuje na przyznanie jej waloru wiarygodności.

Bezzasadna jest argumentacja skarżącego wskazująca na niespójność i nielogiczność wyjaśnień B. B. (1). Zasadność przyjęcia, iż polegają one na prawdzie została szczegółowo wykazana w powyższej części rozważań, dlatego pozostaje do niej się odnieść. Słusznie ponadto w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I Instancji wskazał na niekonsekwencję w zeznaniach B. A.. W zeznaniach składanych w toku postępowania przygotowawczego mówiła ona, że nie przysłuchiwała się rozmowie oskarżonych, jednakże słyszała, że D. L. (1) opowiada o swojej pracy na budowie (k. 29-30). Z kolei w toku rozprawy głównej przed Sądem Rejonowym podtrzymała uprzednio złożone zeznania jednocześnie wskazując, iż zostały one wymuszone przez przesłuchujących ją policjantów (k. 258-260). Ta rażąca niespójność, jak trafnie podkreślił Sąd I Instancji, jednoznacznie wynika z faktu chęci złożenia zeznań zgodnych z linią obrony jej konkubenta, D. L. (1). Nadto funkcjonariusz Policji M. W. zeznał, że podczas przesłuchania miała ona możliwość swobodnej wypowiedzi zaś jego zeznania jawią się dla Sądu II Instancji jako logiczne i spójne. Odnosząc się do osoby Ł. K. (1) podzielić należy pogląd Sądu I Instancji, iż nie ustalono, by był zameldowany w miejscu wskazanym przez oskarżonego B. B. (1), Sąd Odwoławczy wskazuje jednakże, że osoba taka mogła tam jedynie mieszkać bez meldunku, a po dokonaniu przez oskarżonych czynu zabronionego wyprowadzić się. Trafnie przy tym Sąd Rejonowy wskazał, że nielogicznym byłoby wymyślanie przez B. B. (1), nieistniejącej osoby Ł. K. (1).

W toku postępowania oskarżeni oraz B. A. podnosili, iż zeznania zostały na nich wymuszone przez przesłuchujących ich funkcjonariuszy Policji. Sąd I Instancji trafnie uznał to za tylko i wyłącznie przyjętą przez oskarżonych linię obrony, nie zasługującą na przyznanie im waloru prawdy. Jak wspomniano wyżej nielogicznym byłoby wymuszanie zeznań przez przesłuchujących oskarżonych funkcjonariuszy, szczególnie w świetle szczegółowości i spójności zeznań B. B. (1), odnośnie których wyczerpująco wypowiedziano się we wcześniejszej części rozważań. Sąd Odwoławczy zwraca również uwagę, że jeśli K. W. miałyby być przedmiotem nacisków oraz gróźb ze strony policjantów, to z pewnością poinformowałyby o tym swoją narzeczoną A. B. (2). Ta jednak przesłuchiwana w toku rozprawy głównej przed Sądem I Instancji nie odniosła się w żaden sposób, do tego faktu, nie stwierdziła, by na jej narzeczonego wywierano jakikolwiek przymus. Potwierdza to jednoznacznie, iż wskazywanie przez oskarżonych, że funkcjonariusze Policji wpływali na treści ich zeznań jest tylko i wyłącznie przyjętą przez nich linią obrony.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił zeznania A. B. (2) jako zmierzające do uwiarygodnienia linii obrony oskarżonego K. W.. Wskazała ona jedynie jak jej zdaniem dzień, w którym doszło do włamania mógł się zachować w jej pamięci, opierając swoją relację na doświadczeniu wynikającym z zamieszkiwania z oskarżonym przez dłuższy czas. Jednocześnie wskazała, iż nie pamięta konkretnego zdarzenia związanego z tym dniem, ale ze względu na charakter jej pracy zdarza się, iż wraca do domu w godzinach późnych, około 23.00-24.00 (k. 260). Podkreślić należy, że oskarżony K. W. nie potrafił podać, co robił w danym dniu, około godziny 20.00 (k. 67). Jasnym jawi się więc, że w trakcie nieobecności w domu swojej partnerki miał on sposobność, by dokonać zarzucanego mu czynu. Mając na uwadze powyższe zasadna jest konstatacja, iż zeznania A. B. (2) nie podważają sprawstwa i winy tego oskarżonego w niniejszej sprawie.

Chybiony jest zarzut skarżącego, iż orzeczenie Sądu I Instancji błędnie oparto na wzajemnych pomówieniach oskarżonych, którzy mieli w tym własny interes. We wcześniejszej części rozważań jednoznacznie i wyczerpująco wskazano, iż stan faktyczny wskazujący bez wątpienia na winę K. W., którą to ustalano na podstawie wyjaśnień składanych przez D. L. (1) i B. B. (1), przez co pozostaje do wspomnianych wcześniej rozważań się odnieść.

Nietrafny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Rażąca niewspółmierność kary – którą zarzucił skarżący – zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i innych środków wymierzonych przez sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo

nie uwzględnia należyście stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej surowości kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. W realiach niniejszej sprawy nie można uznać, by wymierzona oskarżonemu kara odznaczała się rażąco surowością. Za w pełni zasadne należy uznać wymiar K. W. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony działał świadomie z chęcią popełnienia czynu zabronionego. Nadto dokonał tego w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k., co także miało wpływ na wymiar kary. Pokreślić również należy, iż nie odnalazły się skradzione narzędzia należące do pokrzywdzonego. Trafnie Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że wobec oskarżonego K. W. nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Jest on sprawcą notorycznie naruszającym porządek prawny i tylko kara bezwzględnie pozbawienia wolności będzie w stanie mu uświadomić nagannosc jego postępowania i być może uświadomić, że naruszanie porządku prawnego nie zostanie nie zauważone oraz będzie należyście ukarane. Argumentacja obrońcy oskarżonego, iż oznacza to postawienie bliskich oskarżonego w trudnej sytuacji nie zasługuje na uznanie, albowiem jest to konsekwencją działań oskarżonego, z którą powinien się on liczyć dopuszczając się zarzucanego mu czynu.

Apelacja obrońcy D. L. (1) i osobista apelacja tego oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Bezzasadny był zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż w niniejszej sprawie Sąd I Instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i wydał orzeczenie uwzględniając całokształt dowodów, który był w zupełności wystarczający, by bez wątplenia orzec o winie oskarżonego D. L. (1). Sąd Odwoławczy nie podziela argumentacji skarżącego, iż w niniejszej sprawie orzeczenie zapadło na podstawie oceny jedynie części materiału dowodowego. Wskazać należy, że dopiero ocena całokształtu zgromadzonych dowodów tworzących logiczną i spójną całość pozwoliła jednoznacznie wskazać na sprawstwo i winę oskarżonego D. L. (1).

Chybiony był zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.

Jak wskazano w powyższej części rozważań o winie D. L. (1) orzeczono na podstawie prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego. Sąd Rejonowy prawidłowo zweryfikował wyjaśnienia współoskarżonych. Zarówno K. W., jak i B. B. (1) przesłuchiwani w toku postępowania przygotowawczego jednoznacznie wyjaśnili, iż D. L. (1) proponował im dokonanie czynu zabronionego na szkodę M. R.. Chybiona jest przy tym argumentacja skarżącego wskazująca na rażące niespójności w wyjaśnieniach oskarżonych. B. B. (1) bez wątplenia wskazał, iż oskarżony D. L. (1) wprost zapytał go o dokonanie kradzieży z włamaniem i zrobił to na osobności, tak, że nie słyszał tego K. W. (k. 44). K. W. zaś wyjaśnił, iż również był nakłaniany przez D. L. (1) do popełnienia tego czynu, jednakże nie pamięta, czy B. B. (1) był obok (k. 67). Dalej jednak wskazuje, iż w rozmowie z B. B. (1), ten wyznał mu, że również był nakłaniany do dokonania włamania do wyżej wymienionej nieruchomości, co prowadzi do jednoznacznej konkluzji, iż D. L. (1) nakłaniał do popełnienia tego czynu każdego ze współoskarżonych z osobna. Obydwójgu również opowiadał o swoim zatrudnieniu na budowie u pokrzywdzonego M. R., oraz sprzęcie się tam znajdującym. Nadto D. L. (1) przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego przyznał się do zarzucanego mu czynu (k. 79). Zasadnie przy tym Sąd Rejonowy przydał tym dowodom walor wiarygodności, z uwagi na fakt, iż łącznie tworzą one wspólną, logiczną całość, zaś ewentualne rozbieżności nie mają w ocenie Sądu II Instancji wpływu na ich wiarygodność i wynikają jedynie z różnego sposobu opisu i wypowiedziania się przez oskarżonych, których wypowiedzi noszą znamiona spontaniczności. Powyższe znajduje także uwiarygodnienie w zeznaniach B. A., których to kwestia została wyczerpująco omówiona w części rozważań dotyczącej oskarżonego K. W., i do której pozostaje się odnieść.

Nietrafna jest argumentacja skarżącego wskazująca na wpływ na zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonych przez funkcjonariuszy Policji. Kwestię tą wyczerpująco omówiono we wcześniejszej części rozważań.

Bezzasadny był zarzut naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego opis czynu przypisanego oskarżonemu D. L. jest prawidłowy, zawiera wszystkie niezbędne elementy oraz dokładnie wskazuje na przyjętą kwalifikację prawną czynu.

Sąd I Instancji prawidłowo ocenił czyn D. L. (1) jako podżeganie do popełnienia czynu zabronionego, w rozumieniu art. 18 § 2 kk. Skarżący trafnie przywołał wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 stycznia 2014r. sygn. akt. II AKa 200/13, jednakże jego argumentacja opiera się na założeniu, iż swoim zachowaniem D. L. (1) nie nakłonił współoskarżonych do dokonania czynu zabronionego. Z poglądem takim nie można się zgodzić. Dla Sądu Odwoławczego jasnym jawi się, że działanie oskarżonego D. L. (1) odniosło zamierzony skutek. Jak wskazano w rozważaniach powyżej obydwaj oskarżeni swierdzili w swoich wyjaśnieniach, iż D. L. (1) proponował im dokonanie włamania do wskazanej nieruchomości w zamian za „działkę” ze skradzionego mienia(k. 44, k. 67). D. L. (1) bez wątpienia dokonał zarzucanego mu czynu z zamiarem bezpośrednim, chcąc, by wystąpiło działanie na szkodę pokrzywdzonego, co trafnie wykazał Sąd I Instancji w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia. B. B. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazał, że współoskarżony żalił się, że pokrzywdzony płaci mu za mało pracę na budowie. Obaj oskarżeni odmówili mu wtedy, co jednak nie znaczy, że nie skutek podżegania nie został osiągnięty. K. W. i B. B. (1) dokonali kradzieży z włamaniem na szkodę M. R. korzystając w informacji udzielonych im przez D. L. (1). Logiczna jest zatem konkluzja, że gdyby nie nastąpiło omawiane w niniejszej części rozważań podżeganie, to czyn będący przedmiotem niniejszej sprawy nie miałby miejsca.

Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W powyższej części rozważań, do której pozostaje się odnieść, wyczerpująco wykazano, iż ustalenia Sądu Rejonowego wskazujące, że D. L. (1) dopuścił się podżegania do czynu zabronionego, są prawidłowe i zasługują na uznanie.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 13 § 1 k.k. W powyższej części rozważań jednoznacznie wykazano, że działanie D. L. (1) zostało prawidłowo zakwalifikowane przez Sąd I Instancji jako podżeganie, które osiągnęło zamierzony skutek, nie będące jedynie usiłowaniem podżegania.

Odnosząc się do wymierzonej temu oskarżonemu kary powtórzyć należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych wymierzonych przez sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość lub też łagodna, wykazująca nadmierną pobłażliwość (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015r. II AKa 206/15). Dokonując analizy wymierzonej oskarżonemu D. L. kary Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżących, iż wymierzona kara jawi się jako rażąco surowa. Jasnym jawi się, iż cała sytuacja będąca przedmiotem niniejszej sprawy nie miałaby miejsca, gdyby D. L. (1) nie podżegał K. W. i B. B. (1) do dokonania czynu zabronionego opowiadając im także o tym jak dostać się do wnętrza budynku i co jest w środku. Czyn z art. 279 § 1 k.k. jest zagrożony karą bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze od 1 roku do lat 10, przy czym prawidłowo Sąd Rejonowy wykazał, iż oskarżony D. L. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. przez co górna granica wymiaru kary została zwiększoną o połowę. W takich realiach wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności żadną miarą nie jawi się jako rażąco surowa. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I Instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż D. L. (1) uprzednio wielokrotnie karany, nie zmienił swojego postępowania, nie wzbudziło to w nim poszanowania dla prawa oraz wartości, jaką jest cudze mienie. Mając powyższe na uwadze, słusznym jest pogląd, iż tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności uświadomi oskarżonemu wagę popełnionego czynu i uświadomi mu nieopłacalność naruszania porządku prawnego.

Wszystkie powyższe okoliczności dotyczą także osobistej apelacji oskarżonego D. L., w której z jednej strony kwestionował on ocenę materiału dowodowego przez Sąd I instancji, a drugiej kwestionował wysokość orzeczonej

kary. Słusznie Sąd I instancji wskazał ponadto, iż wobec D. L. należało zastosować przepisy kodeksu karnego z daty wydania wyroku, gdyż wcześniejsze przepisy nie były względniejsze.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony z urzędu zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżeni nie posiadają majątku o znacznej wartości, stałego zatrudnienia Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. postanowił zwolnić ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążyć nimi Skarb Państwa.